

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภายใต้รูปแบบและวิถีของการเป็นเมืองเก่าแก่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และมีอายุยาวนานของเมืองเชียงใหม่ นั้น พบว่ามีการปรากฏตัวของพื้นที่เมืองสมัยใหม่แทรกตัวอยู่อย่างกลมกลืนทั้งที่ปรากฏให้เห็นในลักษณะที่เปิดเผยและมีการแสดงออก หรือในอีกรูปแบบที่มีการปกปิดและอำพรางตัว ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการบังคับใช้กฎหมายที่แฝงเอาไว้ในรูปแบบของการควบคุมพื้นที่ หรือเกิดจากการปรับตัวให้อยู่รอดภายใต้เงื่อนไขของการจับตามองและเฝ้าระวัง การควบคุมนี้เองที่นำไปสู่รูปแบบของการจัดการพื้นที่ต่างๆ ที่นำไปสู่การเกิดความหมายทางพื้นที่ในลักษณะที่มีความชัดเจนและเฉพาะเจาะจง เช่น ความเป็นพื้นที่เมืองสมัยใหม่ของบาร์เบียร์ในย่านถนนลอยเคราะห์ที่มีความหมายในแง่ของการเป็นพื้นที่ของกิจกรรมการท่องเที่ยวในช่วงเวลากลางคืนที่มีชีวิตชีวาและมีลักษณะเฉพาะตัว อีกทั้งยังเกิดการนิยามความหมายให้กับกลุ่มบุคคลต่างๆ ในพื้นที่ อันเป็นส่วนสนับสนุนให้เกิดความเฉพาะเจาะจงทางพื้นที่ของย่านถนนลอยเคราะห์ให้ปรากฏเด่นชัดยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกับตัวสาวบาร์เบียร์ที่เป็นผู้มีบทบาทในพื้นที่เพราะเป็นกลุ่มที่จำเป็นต้องตรงกับโครงสร้างทางสังคมที่กำหนดความหมายและตีตราพวกเธอให้กลายเป็น “คนชายขอบ” ซึ่งส่งผลในทางกลับกันที่พวกเธอจำเป็นต้องรองรับต่อการเหยียดหยามของอัตลักษณ์ดังกล่าว ผ่านทางอัตลักษณ์และการใช้พื้นที่ของพวกเธอ การรองรับดังกล่าวกลายเป็นส่วนประกอบสำคัญที่สร้างความหมายของพื้นที่บาร์เบียร์ย่านถนนลอยเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ อย่างที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบันนี้

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงในด้านการท่องเที่ยวเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศไทย จึงทำให้เกิดการหลั่งไหลเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉลี่ย 1,902,847 คนต่อปี¹ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการขยายตัวของแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืน ทั้งในรูปแบบถนนหรือย่านที่เป็นสถานบริการที่ประกอบด้วยสถานบริการในรูปแบบต่างๆ เช่น บาร์เบียร์ไนท์คลับ ดิสโก้เธค ฯลฯ เพื่อรองรับความต้องการในการพักผ่อนและหาความสำราญในเวลากลางคืนของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยว พักผ่อน และอาจรวมถึงบางกลุ่มที่เข้ามาทำธุรกิจในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสถานบริการประเภทบาร์เบียร์อันเป็นที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวอย่างแพร่หลายนั้น ได้เริ่มแพร่หลายและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางครั้ง

¹ กองวิชาการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคเหนือ เขต 1, รายงานด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2549 - 2550, 2550

แรกในช่วงปี พ.ศ. 2526 – 2527 โดยมีการกระจายตัวอยู่ในย่านประตูท่าแพและในบริเวณย่านไนท์บาร์ช และในปี พ.ศ. 2530 ได้มีการเพิ่มปริมาณของบาร์เบียร์ในย่านประตูท่าแพอย่างชัดเจน จนกระทั่งราวปี พ.ศ. 2532 กิจการบาร์เบียร์ในย่านประตูท่าแพก็เริ่มซบเซาลง พร้อมกับการขยายตัวที่เพิ่มมากขึ้นของบาร์เบียร์ในย่านถนนลอยเคราะห์จนเป็นที่ได้รับความนิยมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

“ถนนลอยเคราะห์” ชื่อที่เป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความต้องการในการแสวงหาความสุขในการพักผ่อนยามค่ำคืนในจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยสภาพของการถูกให้คำจำกัดความให้เป็นย่าน “ถนนสายโลเกีย”² ประกอบกับข่าวสารต่างๆ ในแง่ลบที่เกี่ยวข้องถนนสายนี้ เช่น ปัญหาจากการกระทำผิดกฎหมาย รวมถึงปัญหาหญิงบริการ จึงเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติในแง่ลบที่สังคมยังติดอยู่กับภาพที่ไม่เคยได้ทำความเข้าใจหรือได้รับการอธิบายจากผู้ที่ใช้พื้นที่ในบริเวณนั้น

ลักษณะกายภาพพื้นที่ของถนนลอยเคราะห์นั้น เดิมทีถนนสายนี้เป็นเพียงถนนสายเล็กๆ ที่ประกอบไปด้วยชุมชนและวัดอันเก่าแก่ ได้แก่ วัดลอยเคราะห์ และวัดช้างฆ้อง ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง 500 ปีในนาม “ชุมชนบ้านฮ่อม” และเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่า “ชุมชนลอยเคราะห์” ต่อมาเมื่อธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่มีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดการพัฒนพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยวทั้งในบริเวณย่านประตูท่าแพและบริเวณถนนช้างคลาน ถนนลอยเคราะห์จึงกลายเป็นเส้นทางเชื่อมระหว่างแหล่งท่องเที่ยวกลางคืนที่สำคัญ 2 จุด คือ ย่านประตูท่าแพกับย่านไนท์บาร์ช และด้วยศักยภาพดังกล่าวจึงทำให้ในปัจจุบันถนนสายนี้ได้ถูกเปลี่ยนสภาพให้กลายเป็นถนนสายการค้า ธุรกิจ และการให้บริการ กายภาพของพื้นที่จึงได้ถูกปรับเปลี่ยนไปเป็นอาคารและร้านค้าที่เรียงรายตลอดแนว 2 ฟังถนน การตั้งอยู่และรูปแบบของการใช้พื้นที่ของบาร์เบียร์บนถนนสายนี้จึงมีทั้งในรูปแบบของการตั้งอยู่ริมถนน ตามตรอกซอกซอยต่างๆ และรวมถึงที่รวมกันอยู่ในอาคารขนาดใหญ่ และด้วยเงื่อนไขของปัจจัยในเรื่องของเวลาทำการของธุรกิจส่วนใหญ่ในพื้นที่ ถนนลอยเคราะห์จึงเป็นถนนที่เงียบสงบในเวลากลางวัน และจะมีความพลุกพล่านสว่างไสวขึ้นมาในช่วงเวลากลางคืน ด้วยแสงสีที่ดึงดูดใจและสีสันจากการตกแต่งประดับประดาของบาร์เบียร์แต่ละร้าน เพื่อให้เป็นที่สะดุดตาและเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยว

นอกจากแสงสีและความสวยงามจากการตกแต่งบาร์เบียร์ที่สร้างความดึงดูดใจแล้ว หนึ่งหน่วยสำคัญที่สร้างแรงดึงดูดใจให้กับนักท่องเที่ยวบนถนนสายนี้ก็คือ “สาวบาร์เบียร์” หรือ “ผู้หญิง

² ปรัดยา โสมสืบสาย, 2554, แสงสว่างบนเส้นทางที่มีดมน, [ระบบออนไลน์], แหล่งที่มา <http://www.oknation.net>

บาร์เบียร์”³ ที่จะคอยให้บริการนั่งดื่มกับลูกค้าชายชาวต่างชาติ ภายใต้รูปแบบวิถีชีวิตของคนกลางคืนที่ทำงานอยู่ภายใต้แสงสีกับงานบริการที่ต้องใช้ร่างกายเป็นสิ่งดึงดูดนั้น การประกอบอาชีพสาวบาร์เบียร์จึงถูกตีความและตัดสินจากคนในสังคม โดยตีค่าอาชีพไปในแง่ลบ ด้วยการพิจารณาแค่เพียงจากภาพลักษณ์ภายนอก จนทำให้อาชีพสาวบาร์เบียร์ถูกกีดกันจากกระแสหลักของสังคม จนเกิดสภาวะของการเป็น “คนชายขอบของสังคม” ด้วยเหตุนี้ความพยายามที่จะต่อรองกับโครงสร้างทางสังคม (Social Structure) และสร้างคุณค่าให้กับตัวตน (Self) ในรูปแบบของการใช้อัตลักษณ์ (Identity) ในการนำเสนอตัวตน (Self Representation) ในพื้นที่ทางสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่จึงเป็นวิถีทางเดียวของการอยู่รอด

ด้วยเงื่อนไขของการทำงานในบาร์เบียร์ที่ให้อิสระต่อสาวบาร์เบียร์ในการเลือกรูปแบบของการให้บริการและการนำเสนอตัวตน ซึ่งแตกต่างจากช่องหรืออาบอบนวดที่ผู้หญิงไม่เหลือพื้นที่อื่นใดในการต่อรองความสัมพันธ์ พื้นที่บาร์เบียร์ที่ทำหน้าที่เสมือนจุดเริ่มต้นของการเกิดปฏิสัมพันธ์นั้น จึงเป็นพื้นที่ของการปรุงแต่งและจัดการเพื่อให้เกิดพื้นที่ที่สร้างความดึงดูดต่อนักท่องเที่ยวชายชาวต่างชาติและตอบสนองการทำงานของสาวบาร์เบียร์ โดยมีการผสมผสานระหว่างความเป็นตะวันตกและความเป็นไทยที่ต่าง “ถูกเคลื่อนย้ายไปมาขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยเนื้อหาในการนำเสนอออบอวลไปด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเซ็กซ์”⁴ ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมจากงานวิจัยเรื่อง “การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบริการสถานบันเทิงบาร์เบียร์ จังหวัดเชียงใหม่” ของ โสภิตา วิจารณ์เทวัญ ในส่วนที่กล่าวถึงการในพื้นที่บาร์เบียร์ของสาวบาร์เบียร์นั้น งานวิจัยดังกล่าวได้มุ่งเน้นประเด็นศึกษาไปที่รูปแบบของกิจกรรม วิถีชีวิต และการต่อรองที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่บาร์เบียร์ อันเป็นรูปแบบของการสร้างปฏิสัมพันธ์และการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างลูกค้าและสาวบาร์เบียร์ ซึ่งในเบื้องต้นอาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการทำงานในการประกอบอาชีพสาวบาร์เบียร์นั้น ได้แก่ 1.) อัตลักษณ์ใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้พื้นที่ของบาร์เบียร์อย่างเฉพาะเจาะจง 2.) ความสามารถเฉพาะของสาวบาร์เบียร์ และ 3.) การจัดการกับบริบทของบาร์เบียร์ให้ตอบสนองต่อการทำงานทั้งในแง่ร่างกายและจิตใจ จากข้อสรุปดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานประสบการณ์ของสาวบาร์เบียร์ในการใช้เพศและร่างกายเป็นเครื่องมือในการต่อรองที่เกิดขึ้นในพื้นที่บาร์เบียร์ ซึ่งนำไปสู่คำถามที่เกิดขึ้น คือ กระบวนการดังกล่าวที่เกิดขึ้นมานั้นมีวิธีการอย่างไร

³ โสภิตา วิจารณ์เทวัญ, การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบริการสถานบันเทิงบาร์เบียร์ จังหวัดเชียงใหม่, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543, หน้า 26

⁴ โสภิตา วิจารณ์เทวัญ, การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบริการสถานบันเทิงบาร์เบียร์ จังหวัดเชียงใหม่, หน้า

งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งประเด็นศึกษาในส่วนของรายละเอียดที่เกี่ยวกับที่ว่าง (Space) พื้นที่ (Place) และสถาปัตยกรรม (Architecture) ที่มีบทบาทต่อการเกิดขึ้นของอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ที่ใช้ในการต่อรองในพื้นที่และที่ว่างสาธารณะภายใต้บริบทของบาร์เบียร์ ซึ่งเป็นการอธิบายรูปแบบของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เฉพาะ และเป็นส่วนหนึ่งในการคลี่คลายและต่อ ยอดงานวิจัยเรื่อง “การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบริการสถานบันเทิงบาร์เบียร์ จังหวัดเชียงใหม่” ของ โสภิตา วัชรกุลเทวัญ ที่มีได้ให้ความสำคัญในรายละเอียดของการใช้อัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ในส่วนของประเด็นที่เกี่ยวข้องกับด้านพื้นที่และที่ว่างทางสถาปัตยกรรม กล่าวคือ ในรายละเอียดของพื้นที่และที่ว่างนั้น ผู้วิจัยจะให้ความสำคัญกับรูปแบบกายภาพที่เกิดขึ้น ทั้งในด้านรูปลักษณ์ การจัดการ การใช้งาน รวมถึงการครอบครองพื้นที่และที่ว่างของสาวบาร์เบียร์ และในส่วนของรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับด้านสถาปัตยกรรมนั้น ผู้วิจัยจะให้ความสำคัญในรายละเอียดของรูปแบบต่างๆ ที่เกิดขึ้น เช่น การวางผัง หรือการตกแต่งทั้งภายนอกและภายใน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าข้อมูลต่างๆ เหล่านี้จะสามารถอธิบายถึงรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ที่มีกับที่ว่าง พื้นที่ และสถาปัตยกรรม ซึ่งประเด็นที่น่าสนใจก็คือ สาวบาร์เบียร์เหล่านี้มีวิธีการและกระบวนการอย่างไรในการสะท้อนการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์โดยการใช้เพศและร่างกายมาเป็นเครื่องมือในพื้นที่บาร์เบียร์ โดยจะวิเคราะห์และขยายผลเพิ่มเติมผ่านแนวคิดและทฤษฎีหลักที่สำคัญ 2 ส่วน คือ ทฤษฎีที่ว่าด้วยผลผลิตของที่ว่าง และทฤษฎีที่ว่าด้วยปฏิบัติการเชิงที่ว่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังที่กล่าวในส่วนต่อไป

ในกรณีที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของร่างกายในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการนำเสนอตัวตนและเป็นปัจจัยในการสร้างพื้นที่ (Place) และการครอบครองที่ว่าง (Space) นั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าทฤษฎีที่ว่าด้วยผลผลิตของที่ว่าง (The Production of Space) ตามแนวคิดของของ ฮองรี เลอแอฟ์ (Henri Lefebvre) จะสามารถอธิบายเงื่อนไขและปัจจัยที่ทำให้เกิดการใช้และการครอบครองพื้นที่หรือที่ว่าง ดังที่ ฮองรี เลอแอฟ์ กล่าวไว้ว่า การปฏิบัติการเชิงที่ว่าง (Spatial Practices) นั้นเป็นผลผลิตที่ก่อให้เกิด “ภาพตัวแทนของที่ว่าง” (Representations of Space) หรือ “พื้นที่” (Place) ที่มีลักษณะของการสื่อสารและการให้ความหมายที่ชัดเจนและตายตัว เปรียบเสมือนแรงของการควบคุม ซึ่งในขณะเดียวกันนั้น การเกิดลักษณะของปฏิบัติการที่ไม่หยุดนิ่ง ที่เรียกว่า “ที่ว่างเชิงภาพตัวแทน” (Representational Spaces) หรือ “ที่ว่าง” (Space) ที่มีลักษณะที่เคลื่อนไหว ทำทนายต่อรอง ได้สร้างการเปลี่ยนแปลงรูปแบบให้เลื่อนไหลไปได้ตลอดเวลา และหากอธิบายผ่านทฤษฎี

⁵ สันต์ สุวจักรวานันท์, ปัญหาของความรู้และที่ว่าง : ศึกษาจากทฤษฎีที่ว่าด้วยที่ว่างของฮองรี เลอแอฟ์ และมิเชล เดอ เซอร์โต (The Problem and The Knowledge of Space: Exploring through Spatial Theories of Henri Lefebvre and Michel de Certeau), เอกสารประกอบการสอนภายในวิชา 801742, 2550

ที่ว่าด้วยปฏิบัติการเชิงที่ว่าง (Spatial Practices) ของมิเชล เดอ เซอร์โต (Michel de Certeau) ที่นำเสนอเทคนิควิธีของการที่จะแยกความแตกต่างของปฏิบัติการโดยอาศัยแนวคิดเรื่อง “ยุทธวิธี” (Strategies) และ “กลวิธี” (Tactics) แล้ว การเปรียบเทียบปฏิบัติการที่เกิดขึ้นจึงเปรียบได้กับปฏิบัติการของการใช้แรงกระทำที่มีทั้งในแบบของการควบคุม หรือแบบของการท้าทายและยังรวมถึงการต่อรอง นั่นคือ ยุทธวิธีซึ่งเป็นปฏิบัติการของการนำไปสู่การเกิดพื้นที่และก่อให้เกิดการควบคุมที่ว่างนั้น ทำให้เกิดการใช้กลวิธีเพื่อที่จะท้าทายและต่อรองในการที่จะปรับเปลี่ยนพื้นที่เพื่อให้เกิดที่ว่างใหม่ ซึ่งเป็นที่ว่างที่มีความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงแรงในการควบคุมของยุทธวิธี ดังนั้นผลผลิตของปฏิบัติการที่ได้ อาจเกิดแรงของการต่อรองและท้าทาย อันเป็นผลให้เกิดการย้อนกลับไปกลับมาระหว่างปฏิบัติการของกลวิธีและยุทธวิธีได้ตลอดเวลา⁶

โดยผู้วิจัยมีสมมติฐานที่ว่า การสร้างพื้นที่และการครอบครองที่ว่างของสาวบาร์เบียร์นั้น การใช้ประสบการณ์กับการจัดการพื้นที่และที่ว่างของสาวบาร์เบียร์น่าจะเป็นส่วนสำคัญซึ่งนำไปสู่การใช้เพศและร่างกายในการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ในการต่อรองกับพื้นที่ ซึ่งสามารถแบ่งประเด็นของการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ 1.) ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์กับการใช้อัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นของสาวบาร์เบียร์อันเป็นผลให้เกิดลักษณะของการปรับเปลี่ยนพื้นที่ที่สามารถปรับเปลี่ยนสถานะ คือ เป็นทั้งพื้นที่ส่วนบุคคล (Private Space) และในขณะเดียวกันก็สามารถเป็นพื้นที่สาธารณะ (Public Space) 2.) การปรับเปลี่ยนที่เคลื่อนไหวระหว่างพื้นที่และที่ว่างเพื่อการตอบสนองอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์กับการใช้งานพื้นที่และที่ว่างที่เกิดขึ้น และ 3.) ความสัมพันธ์ระหว่างยุทธวิธีและกลวิธีที่สาวบาร์เบียร์ใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์เพื่อต่อรองกับพื้นที่ และจาก 3 ประเด็นเบื้องต้น นำไปสู่คำถามวิจัยที่แบ่งระดับของการศึกษา คือ ระดับของสาวบาร์เบียร์ ระดับร้านค้าและพื้นที่ ระดับถนนและย่าน และไล่ไปจนถึงในระดับเมือง ซึ่งประเด็นคำถามหลักคือ การมุ่งเน้นหาคำตอบของความสัมพันธ์ในแต่ละระดับของการศึกษากับเรื่องของการใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการต่อรองที่แสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ในพื้นที่และที่ว่างสาธารณะว่ามีรูปแบบและวิธีการอย่างไร โดยงานวิจัยนี้จะเน้นในการศึกษาและทำความเข้าใจถึงกระบวนการของการปรับเปลี่ยนและปรับตัวของสาวบาร์เบียร์ในการใช้พื้นที่และการครอบครองที่ว่าง และการใช้ “ยุทธวิธี” และ “กลวิธี” ที่สาวบาร์เบียร์ใช้ร่างกายและอัตลักษณ์เป็นเครื่องมือในการต่อรองกับพื้นที่ เพื่อการได้มาซึ่ง “ที่ว่าง” และ “พื้นที่” ที่ตอบสนองวิถีทางของการทำงานและการคงอยู่ของรูปแบบที่มีตัวตน

⁶ สันต์ สุวจักรภินันท์, ปัญหาของความรู้และที่ว่าง : ศึกษาจากทฤษฎีที่ว่าด้วยที่ว่างของฮอว์ริ เลอแฟร์ และมิเชล เดอ เซอร์โต (The Problem and The Knowledge of Space: Exploring through Spatial Theories of Henri Lefebvre and Michel de Certeau), เอกสารประกอบการสอนภายในวิชา 801742, 2550

1.2 หลักการและเหตุผลงานวิจัย

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ มุ่งเน้นประเด็นของการศึกษาในเรื่องอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ที่มีความสัมพันธ์กับการสร้างพื้นที่และที่ว่างที่มีลักษณะเฉพาะตัว และลักษณะของการปรับเปลี่ยนรูปแบบของการใช้พื้นที่และการครอบครองที่ว่างทั้งที่เป็นลักษณะของพื้นที่สาธารณะและกับพื้นที่ส่วนตัวที่สามารถตอบสนองความต้องการของตัวสาวบาร์เบียร์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ สร้างความดึงดูดใจ และสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการ โดยศึกษาภายในกรอบของการใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือของการต่อรองในที่ว่าง และพื้นที่รวมทั้งความเป็นพื้นที่ย่านของสถานบริการ

1.3 คำถามและปัญหางานวิจัย

1.3.1 กระบวนการของการใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการต่อรองเพื่อแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์ในพื้นที่และที่ว่างสาธารณะนั้นมีวิธีการอย่างไร

1.3.2 รูปแบบพื้นที่และการใช้งานรวมถึงสถาปัตยกรรมของบาร์เบียร์มีผลต่อการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์อย่างไร

1.3.3 ภายใต้บริบทของพื้นที่ย่านถนนลอยเคราะห์นั้นมีผลต่อรูปแบบของพื้นที่บาร์เบียร์และแสดงออกของบาร์เบียร์อย่างไร

1.3.4 พื้นที่ในระดับเมืองมีผลกับรูปแบบของการตั้งอยู่ของบาร์เบียร์ที่เกิดขึ้นอย่างไร

1.4 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.4.1 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์กับพื้นที่ในระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับของตัวสาวบาร์เบียร์ ระดับร้านค้าและพื้นที่ ระดับถนนและย่าน และในระดับเมือง กับรูปแบบต่างๆ ทั้ง การตั้งอยู่ การใช้พื้นที่ และการครอบครองที่ว่าง

1.4.2 เพื่อวิเคราะห์วิธีการและรูปแบบของการต่อรองพื้นที่ของสาวบาร์เบียร์ในการใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ในการประกอบสร้างพื้นที่และครอบครองที่ว่างที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว

1.4.3 เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชีวิตกับการใช้พื้นที่ของคนชายขอบ โดยใช้กรณีศึกษาของสาวบาร์เบียร์ในพื้นที่ย่านถนนลอยเคราะห์

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ได้ผลการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ของสาวบาร์เบียร์กับพื้นที่ในระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับของตัวสาวบาร์เบียร์ ระดับร้านค้าและพื้นที่

ระดับถนนและย่าน และในระดับเมือง กับรูปแบบต่างๆ ทั้ง การตั้งอยู่ การใช้พื้นที่ และการครอบครองที่ว่าง

1.5.2 ได้สังเคราะห์ถึงวิธีการและรูปแบบของการต่อรองพื้นที่ของสาวบาร์เปียร์ในการใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการแสดงออกของตัวตนและอัตลักษณ์ในการประกอบสร้างพื้นที่และครอบครองที่ว่างที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว และทราบถึงยุทธวิธีและกลวิธีต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่บาร์เปียร์

1.5.3 ได้ขยายและเปิดพื้นที่องค์ความรู้ของความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชีวิตกับการใช้พื้นที่ทางกายภาพและสถาปัตยกรรมของคนชายขอบ เช่น กรณีของสาวบาร์เปียร์ อันเป็นส่วนหนึ่งของการขยายความรู้จากงานที่โสภิตาเคยได้สรุปเอาไว้